

vim, ko je eden lesenih vojšakov prihodil do Izlandije, je rekel: „To je dežela vašega veličastva“. Od drugoga, ki je na okraji Koromandlu ostal, je rekel: „Tukaj pri Tranquebaru je obležal lenuh, tam kjer je Kristian IV. terdnjavo Dansborg ukazal sozidati“. Tretjemu, kterega je čez Guinejo pomikal, je rekel: „zdaj boš tje prišel, kjer je Kristian V. terdnjavi Kristiansborg in Fridrichsborg postavil.—Kralj in kraljica sta ostermela, vse to slišati.

Nekaj dni pozneje je bil mali Heineken h kraljevemu bratu, kraljeviču Karelnu, in k njegovi sestri Zofii Hedeviki poklican, in tudi tam je na vsako prašanje tako gladko odgovarjal, da vse se je čudilo nad njim. Pri mizi je princesina njega blizo sebe posadila, in mu je jedi ponujala. Ali naš Kristel ji odgovori: „Votre Altesse, je vous remercie tres humblement, je ne mange pas encore, to je, „vaša Visokost, prav ponižno se zahvalujem, ali jedel ne bom več.

Od vsih pohvaljen in bogato ebdarovan je zapustil čudapolni otrok 7. dan oktobra 1724 Kodanj.

Pridši spet domú v Ljubek se je Kristel začel pisati učiti in preden je še četrto leto doveršil, se je že tolikanj pisati naučil, da je vse, kar je kdo hotel, znal zapisati.

Kmaló potem spet nevarno zbolí; devet tednov je revež brez zavesti ležal in kakor se v veselih dnéh nikoli ni preglasno smejal, tako se tudi v terpljenji jokal ni.

Čez štiri leta je le samo od mleka svoje dvojivke živel, ker vsaka druga jed mu je bila zoperna; zdaj pa so ga odstavili, in pri slabi jedi je nekoliko okreval. Al slabost je vender čedalej večí prihajala, in 27. junia 1725 je umerl štiri leta, štiri mesce, dvanajst dni in eden dvajset ur star. Skorej vse novice cele Europe so njegovo smert oznanovale.

Matí tega čudnega otroka, Katarina Elizabeta, imenitna malarca cvetic in obrazov, je umerla na Saksonskem leta 1760. Po nemškem poslovenil Janez Štular.

Novičar iz slavenskih krajev.

Iz spodnjega Štajarja 27. listop. —k. Da vaše živinozdravilske bukke niso le vsakemu gospodarju v dobiček, ampak da so tudi celó za reči dobre, na ktere ne Vi ne gosp. Strupi niste mislili, Vam hočem razodeti. Ko je v nekem kraji (očitno ga imenovati nočem) 19. malega serpana letos toča hudo ropotala, sta neki gospodar in njegov gost pod kozolcem iz starih bukev na glas brala in menda točo zagovarjala; žena na pragi stojé ju opominja bolj na glas brati, kar tudi storita. Ko pa vidi, da branje iz tistih bukev nič ne pomaga, skoči babna v hišo, vzame iz mize en papir, in hití pod kozolec k možu rekoč: še to beri, morebiti bo to pomagalo! Mož začne počasi brati in toča scasoma preneha; neumna žena pa gotovo misli in terdi, da je pravo reč zoper točo našla. In kaj mislite; kakšen papir je bil tisti? Ne prestrašite se! 4. del „Živinozdravništva“ stran 163: „od driske in griže!“ — Za čisto resnico tega sem Vam porok.

Iz Zagreba 26. nov. Mika me, nekaj naznaniti, kar naj bo v izgled ljudém, ki, čeravno jih je mati slovenska rodila, ne vedó nič ali celó malo od maternega jezika, — kterim ni nič mar, gré le narod v svoji omiki naprej ali nazaj. Res je, da je Anglež poseben človek in da loti se najpred on kake nenavadne stvarí: ali to omenjene rojake naše nič ne zagovarja; dosti, da je ptuj, ki trudi se cela leta, naučiti se slovanskih narečij. Je namreč neki Anglež, kterega tù omeniti hočem, ki je bil dalje časa v Gorici, da bi naučil se slovenščine, in

pridobil si je toliko znanosti v nji, da razume vsa slovstvena dela; slovenščina pa mu sama ni bila dosti; želel je soznaniti se tudi z ilirskimi in serbskimi pesniki, in prišel je v ta namen pred nekimi tedni v Zagreb, da bi tukaj prilastil si potrebne vednosti za razumljenje njihovih del in zamogel potem predstavljati to, kar je v njih lepega in posebnega, v svoj materinski jezik. Je li bi ne moralo to biti izgled mnogim našim rojakom*), kterim ni celó nič mar za domače blago, ktero celó ptujci spoštujejo! Jeli bi nam ne smelo nasproti to tudi izgled biti, učiti se tudi ptujih jezikov, da bi bogatili svojega lastnega! Mislim da. — Prs.

Iz Ljubljane. Povedalo se nam je za gotovo, da sl. ministerstvo nauka je v Idrii dovolilo napravo realne šole. Naprava ta bi utegnila ravno za ta kraj posebno koristna biti. — Blaznikovi tiskarnici je ravno izročil slavnoznaní pisatelj slovenski gosp. Jožef Hašnik zbirko svojih pesem in tako spolnil že več let glasno prošnjo mnogih svojih prijateljev. Mične Hašnikove pesmice, ktere so se že zdavno bravcem Novic kupile in kterih veliko veliko živi v ustih našega naroda, ki jih radostno prepeva, so zdravi izvirkí dobrovoljnega serca, in dobro došle bojo vsakemu prijatlu domačega pesništva.

Novičar iz mnogih krajev.

Dunajski vradni časnik naznanil je te dni tri cesarske patente, kteri zapopadajo iz peljavo zemljišne odveze v Bukovini, napravo dnarnice za zemljišno odvezo v Galiciji, Krakovi in Bukovini, in ravnanje s kapitalno odškodnino v teh deželah. — Ker ob novem letu kupčijska pogodba s colnim zdruztvom moč zadobi, se bo po naznanilu časopisa „Austria“ od novega leta naprej vsaka colnina mogla v srebru ali v papirnatem dnarju po tadajnem kursu odrajtovati. — „Presse“ je slišala, da deželne poglavarstva po novi osnovi bojo še to leto, kresijske in kantonske pa po novem letu v djanje stopile. — V letu 1841 se je po celem cesarstvu pokadilo 28 milionov smodk (ci-gár), sedaj pa čez 800 milionov brez tistih, ki se kupujejo iz ptujih dežel. — Na Marskem razširila se je goveja kuga čez 3 okrajne. — Cent naj bolj obrajtanega Zateškega hmelja (Saatter Hopfen) veljá sedaj 130 fl. — Turško-rusovska vojska še zmiraj miruje; tam pa tam se pokajo pa le po malem; silno deževje in sneg sta samo po sebi mehko zemljo tako zablatala, da večí armadi ni moč se vojskovati; Donavski otoki, ki so Turkom pred dežjem močno polajšali preláz čez Donavo, stojé večidel pod vodo; poskusili so nek poleg Turna prehod, pa so jih Rusi nazaj zadérvili; le pri Kalafatu stojí še 24.000 Turkov pod poveljstvom Imaila-pašata; tudi v turških kakor v rusovskih taborih je sila veliko bolnih. Rusovska armada, ki je bila pri Ismailu v Besarabii v taboriših, se je stisnila v Valahijo. Novi poročnik francozke vlade, general Baraguay došel je že z obilno množico francozkih oficirjev v Carigrad; vse je radovedno, kako se bo obnašal; ravno tako si tudi časnikarji glave belijo: zakaj je bil francozki poročnik pri angležki vladí grof Walewski nanagloma iz Londona k Napoleonu poklican, — al nobeden ne vé pravega. Da so si Serbí in Turki zlo navskriž, se smé soditi iz sledeče malenkosti, ako je goteva: ukazano je bilo poprej turškim in serbskim stražam, da vzajemno pozdravljajo serbske in turške oficirje, — zdaj ne pozdravlja nobena turška straža nobenega Serba in tudi serbskega kneza ne.

*) Da častiti „Neven“ ne bo sopes tega opominá napak obráčal, dostavljamo, da gosp. pisatelj meni rojake svoje slovenske. Vred.